

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

סה.

עין משפט נר מצוה

גב א מיי פ"ח מהל' שבת הלכה א:
גב ב ע"כ הלכה א:
גב ג מיי פ"ח מהל' שבת הלכה ג ו סגמ
לאזין סה טו"ט ע"כ פ"י
שבת ספיק יג וסמנן של
ספיק א ב:
גה ד מיי פ"ו מהל' מנחות אסורות הלכה ד:
החזקו.

לעזי רש"י

מטונ"ש. גושים (של חלב החרין).

מוסף רש"י

בלא בסם. מוכר בשמים (קדושין פ"ב). והמחבץ. המעמיל המלח בקביה, ולי' מתכן עושה מתכן כלי גמי וטוחן הקיפו מכחו ומי החלב שהן קטיוני טעפין, ולעזין אומן אקיד"ש (שבת פ"ג). המכבד. את הית, והמחבץ. גמס החלב את האבק שלא יעלה (שם). הייב חטאת. לקמיה מפרש טעמא דהרודה מלח דכש מיב משום חולש, מתכן מיב משום בורר, ומכבד ומרנץ משום בונה (שם). אחד זה אחד זה. אחד שבת ואחד יומי' דלמח משום שבות. דלמח כי כעס ליה מתמלאין גומוסם שצניט מאליתן והו' צנין (שם). מרס. העתרבות. של פסחיס מעל הרלפס (בבא"ט). שאם ישפך דמו של אחד מהן. על ידי שהן נרעם ונהלילם לנשות מנאל סוס וז משירי שהי טולס מערביים גם, וזי משום לעזינן דם. המנצית למרנץ לקמן ר' יהודה לטעמיה דלמח אין יד מנצל דם ולא למרנץ ארדיל ליה בהתערבו האיל וצדו לזכופי (בבא"ט ד). והלא. זה הנשפך. לא זילחא במחוחא אע"ג דגורנין צנמה מדליקין (שבת דף ע"ט.) עלימא דשישא אטו עלימא דעלמא מחוחא הימא כולה רלופה צבנניס לא גורנין אטו דעיר דעלמא ואור"י דעצורה צין רוצד לרוצד היו גומות אי נמי דלרבי אליעזר דליכא איסורא דאורייתא צבידו דעלמא גורנין עורה אטו צבידו דעלמא דכמה שבות אשחנן במקדש צ"ב צתרא דעירויין (דף קב:) אכל לרבנן דאפילו בעלמא ליכא אלא איסורא דרבנן אין שבות כי האי במקדש כיון דליכא איסורא דאוריית' צשום מקוס. פסק צהלכות גדולות דצביד מותר כדלמרינן בהמנציע (דף נ"ה.) גבי ריצון האצנא קיימא לן כרבי שמעון דשרי לרבנן לכתחלה ואין נראה לר"י דהא מוזי עפר ממקומו אסרינן צכירה (שבת דף ל"ט.) וצבילה (ד' ת.) ועוד צפרק כל הכלים (שבת דף קכ"ד:) אמרינן אמר רבי (אליעזר) אף מצבדות של תמרה מותר לטלטל ופריך אי מתמה לל צהא לימא רבי (אליעזר) כו' משמע דפשיטא דהוי מלאכתו לאיסור לכולי עלמא ד אף על גב דריצון שרי לכתחלה לרבי שמעון צבידו אסור דמשוי ציה גומות יומר מריצון: **ששא** לא נתקב"א בבב"י. פי' צקוטרס ולא תועיל ויתר מריצון דשפך מלואר צנמה וקשה לר"י דמ"מ זורוק חלום התמנצית, ענין פסול על גבי המוצא כדמוכח

החולב בגרורות. הקשה ה"ר אפרים דתנן צ"ב המוליא (שבת ע"ב) דשיעור המוליא חלב כדי גמיאה ושיעורי שבת הן שוים לכל המלאכות הולאה טמינה וקצירה ומיץ"א דקסם חלב כדי גמיאה שהיא שיעור גדול אכל הכא בחולב לגבינה דלחשביה אדחשביה שיעורו בגרורות דוטרר אכל אי כדי גמיאה וזוטר אריך לומר דקסם חלב לגבינה ולכן הכא שיעורו כגרורות והא דמייציי צכדי גמיאה היינו צמפרש צהדיא לאכילה ולשמה דאי קסם חולב לאכילה ולשמה ולא לגבינ' אפילו היה מפרש צהדיא לגבינה היה לו להמציא צכדי גמיאה דוטרר הוליא וסמנו ולאכול ולשמות כדלמרינן צסוף כלל גדול ולכן (שבת ע"ב) שיעורו תנן כולל פי פרה לגמל מיב אף על גב דלגמל לא הוי שיעורא צהכי הוליא וסממא לפרה מיציי אשיעורא דפרה ויש מפרש דכשהחלב כבר בעין מיציי צכדי גמיאה אכל חולב לא מיציי אלא כגרורות לאין ארס טורח לחלוט צפחות מגרורת וזי האי גוונא מפליג צפחות (שבת ע"ב.) גבי עור לעשות קמיע"ט:

המכבד והמריץ. ע"כ לאו פסיק רישיה הוא דצפסיק רישיה לא הוה שרי ר"ש לרבנן לכתחלה צשליה המנציע (שבת ע"ב) ומימר לר"י דא"כ אמאי מציב גומות ר"י דוחק לומר דפליגי אי הוה פסיק רישיה אי לא ונראה לר"י דכהא פליגי דר' אליעזר סבר סתם מכבד ומרנץ ממתכוון להשוות גומות אף על פי שא"ל להשוות גומות מיציי לרבי יהודה והוליא להשוה גומות לצסוף ורבנן סברי דאין מתכוון אלא לכבד ולרבנן בעלמא וליכא אלא צנמה. מימיה לר"י היכי מתוקמא מתנימין כרבי אליעזר והא בעצרה שהיה לה רצפת אצניס לא שייך צה אשווי גומות ואפילו לכתחלה שרי כדלמר צשליה המנציע (גס זה ע"ס) אמימר שרא זילחא במחוחא אע"ג דגורנין צנמה מדליקין (שבת דף ע"ט.) עלימא דשישא אטו עלימא דעלמא מחוחא הימא כולה רלופה צבנניס לא גורנין אטו דעיר דעלמא ואור"י דעצורה צין רוצד לרוצד היו גומות אי נמי דלרבי אליעזר דליכא איסורא דאורייתא צבידו דעלמא גורנין עורה אטו צבידו דעלמא דכמה שבות אשחנן במקדש צ"ב צתרא דעירויין (דף קב:) אכל לרבנן דאפילו בעלמא ליכא אלא איסורא דרבנן אין שבות כי האי במקדש כיון דליכא איסורא דאוריית' צשום מקוס. פסק צהלכות גדולות דצביד מותר כדלמרינן בהמנציע (דף נ"ה.) גבי ריצון האצנא קיימא לן כרבי שמעון דשרי לרבנן לכתחלה ואין נראה לר"י דהא מוזי עפר ממקומו אסרינן צכירה (שבת דף ל"ט.) וצבילה (ד' ת.) ועוד צפרק כל הכלים (שבת דף קכ"ד:) אמרינן אמר רבי (אליעזר) אף מצבדות של תמרה מותר לטלטל ופריך אי מתמה לל צהא לימא רבי (אליעזר) כו' משמע דפשיטא דהוי מלאכתו לאיסור לכולי עלמא ד אף על גב דריצון שרי לכתחלה לרבי שמעון צבידו אסור דמשוי ציה גומות יומר מריצון: **ששא** לא נתקב"א בבב"י. פי' צקוטרס ולא תועיל ויתר מריצון דשפך מלואר צנמה וקשה לר"י דמ"מ זורוק חלום התמנצית, ענין פסול על גבי המוצא כדמוכח

הוא פסיק רישיה לא הוה שרי ר"ש לרבנן לכתחלה צשליה המנציע (שבת ע"ב) ומימר לר"י דא"כ אמאי מציב גומות ר"י דוחק לומר דפליגי אי הוה פסיק רישיה אי לא ונראה לר"י דכהא פליגי דר' אליעזר סבר סתם מכבד ומרנץ ממתכוון להשוות גומות אף על פי שא"ל להשוות גומות מיציי לרבי יהודה והוליא להשוה גומות לצסוף ורבנן סברי דאין מתכוון אלא לכבד ולרבנן בעלמא וליכא אלא צנמה. מימיה לר"י היכי מתוקמא מתנימין כרבי אליעזר והא בעצרה שהיה לה רצפת אצניס לא שייך צה אשווי גומות ואפילו לכתחלה שרי כדלמר צשליה המנציע (גס זה ע"ס) אמימר שרא זילחא במחוחא אע"ג דגורנין צנמה מדליקין (שבת דף ע"ט.) עלימא דשישא אטו עלימא דעלמא מחוחא הימא כולה רלופה צבנניס לא גורנין אטו דעיר דעלמא ואור"י דעצורה צין רוצד לרוצד היו גומות אי נמי דלרבי אליעזר דליכא איסורא דאורייתא צבידו דעלמא גורנין עורה אטו צבידו דעלמא דכמה שבות אשחנן במקדש צ"ב צתרא דעירויין (דף קב:) אכל לרבנן דאפילו בעלמא ליכא אלא איסורא דרבנן אין שבות כי האי במקדש כיון דליכא איסורא דאוריית' צשום מקוס. פסק צהלכות גדולות דצביד מותר כדלמרינן בהמנציע (דף נ"ה.) גבי ריצון האצנא קיימא לן כרבי שמעון דשרי לרבנן לכתחלה ואין נראה לר"י דהא מוזי עפר ממקומו אסרינן צכירה (שבת דף ל"ט.) וצבילה (ד' ת.) ועוד צפרק כל הכלים (שבת דף קכ"ד:) אמרינן אמר רבי (אליעזר) אף מצבדות של תמרה מותר לטלטל ופריך אי מתמה לל צהא לימא רבי (אליעזר) כו' משמע דפשיטא דהוי מלאכתו לאיסור לכולי עלמא ד אף על גב דריצון שרי לכתחלה לרבי שמעון צבידו אסור דמשוי ציה גומות יומר מריצון: **ששא** לא נתקב"א בבב"י. פי' צקוטרס ולא תועיל ויתר מריצון דשפך מלואר צנמה וקשה לר"י דמ"מ זורוק חלום התמנצית, ענין פסול על גבי המוצא כדמוכח

הוא פסיק רישיה לא הוה שרי ר"ש לרבנן לכתחלה צשליה המנציע (שבת ע"ב) ומימר לר"י דא"כ אמאי מציב גומות ר"י דוחק לומר דפליגי אי הוה פסיק רישיה אי לא ונראה לר"י דכהא פליגי דר' אליעזר סבר סתם מכבד ומרנץ ממתכוון להשוות גומות אף על פי שא"ל להשוות גומות מיציי לרבי יהודה והוליא להשוה גומות לצסוף ורבנן סברי דאין מתכוון אלא לכבד ולרבנן בעלמא וליכא אלא צנמה. מימיה לר"י היכי מתוקמא מתנימין כרבי אליעזר והא בעצרה שהיה לה רצפת אצניס לא שייך צה אשווי גומות ואפילו לכתחלה שרי כדלמר צשליה המנציע (גס זה ע"ס) אמימר שרא זילחא במחוחא אע"ג דגורנין צנמה מדליקין (שבת דף ע"ט.) עלימא דשישא אטו עלימא דעלמא מחוחא הימא כולה רלופה צבנניס לא גורנין אטו דעיר דעלמא ואור"י דעצורה צין רוצד לרוצד היו גומות אי נמי דלרבי אליעזר דליכא איסורא דאורייתא צבידו דעלמא גורנין עורה אטו צבידו דעלמא דכמה שבות אשחנן במקדש צ"ב צתרא דעירויין (דף קב:) אכל לרבנן דאפילו בעלמא ליכא אלא איסורא דרבנן אין שבות כי האי במקדש כיון דליכא איסורא דאוריית' צשום מקוס. פסק צהלכות גדולות דצביד מותר כדלמרינן בהמנציע (דף נ"ה.) גבי ריצון האצנא קיימא לן כרבי שמעון דשרי לרבנן לכתחלה ואין נראה לר"י דהא מוזי עפר ממקומו אסרינן צכירה (שבת דף ל"ט.) וצבילה (ד' ת.) ועוד צפרק כל הכלים (שבת דף קכ"ד:) אמרינן אמר רבי (אליעזר) אף מצבדות של תמרה מותר לטלטל ופריך אי מתמה לל צהא לימא רבי (אליעזר) כו' משמע דפשיטא דהוי מלאכתו לאיסור לכולי עלמא ד אף על גב דריצון שרי לכתחלה לרבי שמעון צבידו אסור דמשוי ציה גומות יומר מריצון: **ששא** לא נתקב"א בבב"י. פי' צקוטרס ולא תועיל ויתר מריצון דשפך מלואר צנמה וקשה לר"י דמ"מ זורוק חלום התמנצית, ענין פסול על גבי המוצא כדמוכח

ועולה גופה מנולן. שמתן דמה צמקוס שיס תחמיו יסוד למעוטי מוצח ודרוס חוץ מאמה למורה אכל צפון ואמה לדרוס אכל מערב דהכי תנן (מדות פ"ג מ"א) אכול צמורה אמה אחת וצמורה אמה אחת: אלא **יסוד מוצח העולה**. גבי חטאת (נשיא) כמיב ולקח הכהן מדם החטאת צבצבטו ונתן על קרנות מוצח העולה ואת דמו ישפך אל יסוד מוצח העולה וה"ל למיכת אל יסוד המוצח למה לי דכתיב מוצח העולה אלא הכי קאמר אל יסוד מוצח העולה שעתה העולה: עללניס. מפני שנתעולה להיות אחרונה: והא לא **סגי דלאו הכי**. דמנחה הויא אחרונה: **לורווי צפניסו**. להיות מן הראשונים: **שלא נכרינן רבי אליעזר**. דלאמר בעלמא גבי מכבד דהיינו דומיא דהדחה איכא מיב חטאת הלכך צמקדש ככבד נעשה לוכך גבוה אסור: **החולב**. מושך החלב מן הצנמה: **מחבץ**. מעמיד החלב ועושה ממנו חציץ שקורין מטוני"ש: **אחד זה ואחד זה**. מכבד ומרנץ ורודה אכל מאידך לא קאמרי דמלכות אצ מלאכה יניחו כדלמרינן צפרק המנציע (ט) ורבי אליעזר משום הכי מציב חולב משום מפרק מגנן משום בונה מתכן משום צורר בהמנציע ומרנץ ומכבד מפרש הסם משום אשווי גומות: ורודה. מדכתבי (שמואל א' ד') ויטבול אותה ציערת הדבש: **רז אשי אמר**. לעולם רבנן דלמרי בעלמא נמי שבות הוא ומתני' כר' נתן דלמר שבות שאינה לריכה לא התירו צמקדש: **שאם נשפך דמו של אחד מהן**. לארץ ולא זורק ממנו למזבח: **מנאל כוס זה משירו**. שהרי מעורב צו מן הנשפך: **שמה לא נתקבל צבלי**. אומן שאתה שאלה להכשיר שמה לא נתקבל צבלי ומו לא מהניא ליה זריקה דתנן נשפך מנאלר צהמה על הרלפה ואספו פסול צצחיס צפרק שני (דף ע"ב): **אף איני לא אמרתי**. שיעיל אלא כשנתקבל צבלי: **ומנא ידע**. רבי יהודה אס נתקבל צבלי והא חששא בעלמא הוא דלמרי שאם ישפך דמו וכיון דלתקוני ספיקי אמת היכי מיתקני צהכי שמה לא נתקבל: **כהניס זריצין פן**. וליכא למיחש לשמה לא קיבלוהו. לינשא אחריתא שמה לא נתקבל צבלי כל' זה שאתה שואב מחרץ ונמלאת זורק דם פסול אף איני לא אמרתי מלמלות אלא ממקוס שיעדין שנשפכו סס דמים שנתקבלו צבלי ואי משום דמיערב צהו מהאי ללא נתקבל כגון דם התמנצית הא קא פריך ליה צגיפא ורלשון עקרי: **אי זריצין פן**. היכי נשפכי הא זריצין הן וידעי: **אצז וריוסוסי**. שמתמנצית לרוץ ולקרב ולזרוק מיתשד מנדייהו: **והלא סס הסמנצית**. של פסחיס הרבה מעורב צו ואי נשפך דם של אחד כולו צטול צמיעוטו ומה תועיל זריקה שהרי צטול: **דם הסמנצית**. של חולין ושל קדשים: **צאורה**. כלאו ולא כרת דכתיב' כי נפש כל צמר דמו צנפשו הוא וגו' עד כל אוכליו יכרת ילא דם התמנצית שאינו דם הנפש וצמסכת כריתות [ד:] מפרש טעמא חמשה לאזין כתיבי צדס ומייתרי חד לרס התמנצית: **ענין דפרה**. שאינו ראוי לזריקה: **דס**

ועולה גופה מנולן אמר קרא יאל יסוד מוצח העולה אלמא עולה מעונה יסוד: יצתה בת והא לא סגי דלאו הכי מאי הוי להו למיעבד אפ"ה איבעי להו לזרווי נפשייהו כרתני"ג רבי אומר אי אפשר לעולם בלא בסם ובלא בורסי אשרי ווי שאומנתו בסם אוי לו מי שאומנתו בורסי ווי אפשר לעולם בלא זכרים ובלא נקבות אשרי מי שבניו זכרים או לו מי שבניו נקבות: כמעשהו בחול וכו': שלא ברצון מאן אמר רב חסדא שלא ברצון רבי אליעזר דאי רבנן הא אמרי שבות הוא ואין שבות במקדש מאי היא דתניא"ו אחד "החולב והמחבץ והמגנן בגרורות המכבד והמריץ והרודה חלות דבש בשוגג בשבת חייב חטאת הויד ביום טוב לוקה את הארבעים דברי רבי אליעזר והכמים אומרים יאחד זה ואחד זה אינו אלא משום שבות רב אשי אמר אפילו תימא שלא ברצון חכמים ורבי נתן היא דתניא רבי נתן אומר שבות צריכה התירו שבות שאינה צריכה לא התירו: רבי יהודה אומר כוס היה ממלא וכו': תניא"ו רבי שאם ישפך דמו של אחד מהן נמצא זה מכשירו אמרו לו לרבי יהודה והלא לא נתקבל בכלי מנא ידעי אלא הכי קאמרי ליה שמא לא נתקבל בכלי אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בנתקבל בכלי מנא ידע כהניס זריצין הן אי זריצין אמאי משתפך אגב זריצותיהו דעבדי משתפך והלא דם התמנצית מעורב בו רבי יהודה לטעמיה דאמר דם התמנצית דם מעליא הוא דתניא"ו ידם התמנצית באזורה רבי יהודה אומר בהיכרת והאמר ר' אלעזר מודה ר' יהודה לענין כפרה שאינו מכפר שנא' כי הדם הוא בנפש יכפר דם

ועולה גופה מנולן אמר קרא יאל יסוד מוצח העולה אלמא עולה מעונה יסוד: יצתה בת והא לא סגי דלאו הכי מאי הוי להו למיעבד אפ"ה איבעי להו לזרווי נפשייהו כרתני"ג רבי אומר אי אפשר לעולם בלא בסם ובלא בורסי אשרי ווי שאומנתו בסם אוי לו מי שאומנתו בורסי ווי אפשר לעולם בלא זכרים ובלא נקבות אשרי מי שבניו זכרים או לו מי שבניו נקבות: כמעשהו בחול וכו': שלא ברצון מאן אמר רב חסדא שלא ברצון רבי אליעזר דאי רבנן הא אמרי שבות הוא ואין שבות במקדש מאי היא דתניא"ו אחד "החולב והמחבץ והמגנן בגרורות המכבד והמריץ והרודה חלות דבש בשוגג בשבת חייב חטאת הויד ביום טוב לוקה את הארבעים דברי רבי אליעזר והכמים אומרים יאחד זה ואחד זה אינו אלא משום שבות רב אשי אמר אפילו תימא שלא ברצון חכמים ורבי נתן היא דתניא רבי נתן אומר שבות צריכה התירו שבות שאינה צריכה לא התירו: רבי יהודה אומר כוס היה ממלא וכו': תניא"ו רבי שאם ישפך דמו של אחד מהן נמצא זה מכשירו אמרו לו לרבי יהודה והלא לא נתקבל בכלי מנא ידעי אלא הכי קאמרי ליה שמא לא נתקבל בכלי אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בנתקבל בכלי מנא ידע כהניס זריצין הן אי זריצין אמאי משתפך אגב זריצותיהו דעבדי משתפך והלא דם התמנצית מעורב בו רבי יהודה לטעמיה דאמר דם התמנצית דם מעליא הוא דתניא"ו ידם התמנצית באזורה רבי יהודה אומר בהיכרת והאמר ר' אלעזר מודה ר' יהודה לענין כפרה שאינו מכפר שנא' כי הדם הוא בנפש יכפר דם

ועולה גופה מנולן אמר קרא יאל יסוד מוצח העולה אלמא עולה מעונה יסוד: יצתה בת והא לא סגי דלאו הכי מאי הוי להו למיעבד אפ"ה איבעי להו לזרווי נפשייהו כרתני"ג רבי אומר אי אפשר לעולם בלא בסם ובלא בורסי אשרי ווי שאומנתו בסם אוי לו מי שאומנתו בורסי ווי אפשר לעולם בלא זכרים ובלא נקבות אשרי מי שבניו זכרים או לו מי שבניו נקבות: כמעשהו בחול וכו': שלא ברצון מאן אמר רב חסדא שלא ברצון רבי אליעזר דאי רבנן הא אמרי שבות הוא ואין שבות במקדש מאי היא דתניא"ו אחד "החולב והמחבץ והמגנן בגרורות המכבד והמריץ והרודה חלות דבש בשוגג בשבת חייב חטאת הויד ביום טוב לוקה את הארבעים דברי רבי אליעזר והכמים אומרים יאחד זה ואחד זה אינו אלא משום שבות רב אשי אמר אפילו תימא שלא ברצון חכמים ורבי נתן היא דתניא רבי נתן אומר שבות צריכה התירו שבות שאינה צריכה לא התירו: רבי יהודה אומר כוס היה ממלא וכו': תניא"ו רבי שאם ישפך דמו של אחד מהן נמצא זה מכשירו אמרו לו לרבי יהודה והלא לא נתקבל בכלי מנא ידעי אלא הכי קאמרי ליה שמא לא נתקבל בכלי אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בנתקבל בכלי מנא ידע כהניס זריצין הן אי זריצין אמאי משתפך אגב זריצותיהו דעבדי משתפך והלא דם התמנצית מעורב בו רבי יהודה לטעמיה דאמר דם התמנצית דם מעליא הוא דתניא"ו ידם התמנצית באזורה רבי יהודה אומר בהיכרת והאמר ר' אלעזר מודה ר' יהודה לענין כפרה שאינו מכפר שנא' כי הדם הוא בנפש יכפר דם

(א) וצחיס מ. ע"ש. (ב) ונתפסחה פי"ד הי"ט. (ג) צ"ב ט: סנהדרין ק: קדושין פ"ג (ד) שבת ל"ה. (ה) וצחיס ל: דף ס. (ו) ע"ש (ז) שבת כ. ושי"ג. (ח) וצחיס כריתות פ"ב. (ט) וצחיס כריתות ד: חולין ע"ב. (י) וצחיס לה. (יא) כריתות כ"ג. (יב) ע"ש (יג) שבת ג. וירקא י"ז. (יד) ויויתר מנאלר. (טו) וצחיס שבת ע: ד"ה המוליא. (טז) וצחיס אלוטור. (יז) ואלעזר. (יח) וצחיס דלמי ראי לזריקה אינו אסור. רש"י.

תורה אור השלם

1. ונתן הבקן מן הדם על קרנות מוצח קטרן והסמים לפני יד אשר באהל מועד ואת יד יסוד הפך ישפך אל יסוד מוצח העולה אשר פרח אהל מועד: וירא ד' כי נפש הקשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על נפשתיכם כי הדם הוא בנפש יכפר: וירא ד' יא

גליון הש"ס

תוספות ד"ה המכבד מתכוון להשוות גומות אף על פי שא"ל להשוות גומות מיציי לרבי יהודה והוליא להשוה גומות לצסוף ורבנן סברי דאין מתכוון אלא לכבד ולרבנן בעלמא וליכא אלא צנמה. מימיה לר"י היכי מתוקמא מתנימין כרבי אליעזר והא בעצרה שהיה לה רצפת אצניס לא שייך צה אשווי גומות ואפילו לכתחלה שרי כדלמר צשליה המנציע (גס זה ע"ס) אמימר שרא זילחא במחוחא אע"ג דגורנין צנמה מדליקין (שבת דף ע"ט.) עלימא דשישא אטו עלימא דעלמא מחוחא הימא כולה רלופה צבנניס לא גורנין אטו דעיר דעלמא ואור"י דעצורה צין רוצד לרוצד היו גומות אי נמי דלרבי אליעזר דליכא איסורא דאורייתא צבידו דעלמא גורנין עורה אטו צבידו דעלמא דכמה שבות אשחנן במקדש צ"ב צתרא דעירויין (דף קב:) אכל לרבנן דאפילו בעלמא ליכא אלא איסורא דרבנן אין שבות כי האי במקדש כיון דליכא איסורא דאוריית' צשום מקוס. פסק צהלכות גדולות דצביד מותר כדלמרינן בהמנציע (דף נ"ה.) גבי ריצון האצנא קיימא לן כרבי שמעון דשרי לרבנן לכתחלה ואין נראה לר"י דהא מוזי עפר ממקומו אסרינן צכירה (שבת דף ל"ט.) וצבילה (ד' ת.) ועוד צפרק כל הכלים (שבת דף קכ"ד:) אמרינן אמר רבי (אליעזר) אף מצבדות של תמרה מותר לטלטל ופריך אי מתמה לל צהא לימא רבי (אליעזר) כו' משמע דפשיטא דהוי מלאכתו לאיסור לכולי עלמא ד אף על גב דריצון שרי לכתחלה לרבי שמעון צבידו אסור דמשוי ציה גומות יומר מריצון: **ששא** לא נתקב"א בבב"י. פי' צקוטרס ולא תועיל ויתר מריצון דשפך מלואר צנמה וקשה לר"י דמ"מ זורוק חלום התמנצית, ענין פסול על גבי המוצא כדמוכח

מוסף תוספות

א. דאי שיעור גרורות קטן מכדי גביעה את"ש. ב. ג' מ'א אמאי מתיב ליה לרבי אליעזר הכא, כיון דלאו פסיק רישיה דיכול להיות שלא ישה גומות. ג. ה"ק דאי רבנן שבות הוא משום דאיכא למגורא הוא אצילא דליכא רצפת וכו' אמר איסורא דאורייתא אינו יכול לבא לרבנן בשום ענין אפי' שלא במקום רצפת והואיל וכן אין שבות כי היא מפקדת. ד. וזי מותר לכבד א"כ הוי מלאכתו להיות. ע"ס.

רבינו הגנאל

שהיו הכהנים מריחין העורה בשבת שלא ברצון חכמים. אמרינן ברצון חכמים ר' אליעזר אבל חכ"א אין שבות במקדש אלא כל דבר שאיסורו משום שבות מותר הוא במקדש. והדחה מנאלר דמשום שבות היא, מיהא

הוא פסיק רישיה לא הוה שרי ר"ש לרבנן לכתחלה צשליה המנציע (שבת ע"ב) ומימר לר"י דא"כ אמאי מציב גומות ר"י דוחק לומר דפליגי אי הוה פסיק רישיה אי לא ונראה לר"י דכהא פליגי דר' אליעזר סבר סתם מכבד ומרנץ ממתכוון להשוות גומות אף על פי שא"ל להשוות גומות מיציי לרבי יהודה והוליא להשוה גומות לצסוף ורבנן סברי דאין מתכוון אלא לכבד ולרבנן בעלמא וליכא אלא צנמה. מימיה לר"י היכי מתוקמא מתנימין כרבי אליעזר והא בעצרה שהיה לה רצפת אצניס לא שייך צה אשווי גומות ואפילו לכתחלה שרי כדלמר צשליה המנציע (גס זה ע"ס) אמימר שרא זילחא במחוחא אע"ג דגורנין צנמה מדליקין (שבת דף ע"ט.) עלימא דשישא אטו עלימא דעלמא מחוחא הימא כולה רלופה צבנניס לא גורנין אטו דעיר דעלמא ואור"י דעצורה צין רוצד לרוצד היו גומות אי נמי דלרבי אליעזר דליכא איסורא דאורייתא צבידו דעלמא גורנין עורה אטו צבידו דעלמא דכמה שבות אשחנן במקדש צ"ב צתרא דעירויין (דף קב:) אכל לרבנן דאפילו בעלמא ליכא אלא איסורא דרבנן אין שבות כי האי במקדש כיון דליכא איסורא דאוריית' צשום מקוס. פסק צהלכות גדולות דצביד מותר כדלמרינן בהמנציע (דף נ"ה.) גבי ריצון האצנא קיימא לן כרבי שמעון דשרי לרבנן לכתחלה ואין נראה לר"י דהא מוזי עפר ממקומו אסרינן צכירה (שבת דף ל"ט.) וצבילה (ד' ת.) ועוד צפרק כל הכלים (שבת דף קכ"ד:) אמרינן אמר רבי (אליעזר) אף מצבדות של תמרה מותר לטלטל ופריך אי מתמה לל צהא לימא רבי (אליעזר) כו' משמע דפשיטא דהוי מלאכתו לאיסור לכולי עלמא ד אף על גב דריצון שרי לכתחלה לרבי שמעון צבידו אסור דמשוי ציה גומות יומר מריצון: **ששא** לא נתקב"א בבב"י. פי' צקוטרס ולא תועיל ויתר מריצון דשפך מלואר צנמה וקשה לר"י דמ"מ זורוק חלום התמנצית, ענין פסול על גבי המוצא כדמוכח